

nos domini 745. Cuncti namque astronomi illius ætatis suis obseruationibus minorem inuenerunt maximam solis declinationem ea quam Ptolemæus inuenerat, Albategni namque qui anno a morte Alexandri 1191. aut circa annos Nabuchodonosoris 1626. seu circiter annos domini 878. siderales peregerat inspectiones minorem reperit quantitatem maximæ declinationis solis, quam Ptolemæus inuenit, maiorem tamē quam quæ hac nostra ætate obseruatur. Parem denique maximam solis declinationem reliqui eiusdem ætatis siderales inspectores depræhenderunt, quæ videlicet minor esset maxima solis declinatione quam Ptolemæus depræhendit, maior autem ea, quæ nostro hoc œuo obseruatur. Idcirco necesse est, supponere decimam sphaeram eiusque eclipticam cuius capita cæcri & capricorni ascendant descendantque ab iniitiis cancri capricornique primi mobilis in magno circulo per eadem initia cancri & capricorni atque per polos eclipticæ primi mobilis eunte, quibus quidem ascensu & descensu contraria quadam ratione factis ecliptica nonæ sphaeræ retrahatur deprimaturue ne nimium subleuetur, prohibeaturque ne magis descendat submittaturque quam veritas obseruationum maximæ declinationis solis admittat. Tales denique ascensus & descensus eclipticæ huius decimæ sphaeræ, Trepidatio secunda, seu trepidatio decimæ sphaeræ posterius appellabitur.

PROPOSITIO XXIII

Theoricam trepidationis decimæ huius sphaeræ & qua ratione se habeat ad trepidationem primam quæ nonæ sphaeræ competit, atque ad primi mobilis eclipticam succinctim explicare. Sit igitur ecliptica primi mobilis a b c. & b. punctus caput cancri primi mobilis & sectio circuli magni descripti per polos eclipticæ

